

- 2) Interdicția practicilor abuzive prevăzută de dreptul concurenței impune ca furnizorului să i se acorde, în condiții FRAND, cu privire la produsele care implementează standardul, o licență proprie și nelimitată, pentru toate tipurile de utilizare relevante în materia dreptului brevetelor, în sensul că distribuitorii finali (și, eventual, clienții din amonte), în cazul unei utilizări conforme a respectivei componente provenite de la furnizor, nu mai necesită, la rândul lor, o licență proprie și separată de la titularul BES pentru a evita o încălcare a drepturilor conferite de brevet?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare preliminară: articolul 102 TFUE impune cerințe speciale calitative, cantitative și/sau alte cerințe privind criteriile potrivit cărora titularul unui brevet esențial pentru un standard decide care sunt potențialii contravenienți, de la diferite niveluri ale aceluiași lanț de producție și de valorificare, împotriva cărora va formula o acțiune în contrafacerea unui brevet?
- B. Concretizarea cerințelor care decurg din Hotărârea Curții în cauza Huawei/ZTE (Hotărârea din 16 iulie 2015, C-170/13) ⁽¹⁾:
1. Independent de acțiunile pe care titularul unui BES și utilizatorul unui BES sunt obligați să le efectueze reciproc (notificarea contrafacerii, solicitarea acordării licenței, oferta de licență în condiții FRAND; oferta de licență către furnizorul căruia trebuie să i se acorde cu prioritate o licență) și care trebuie îndeplinite în faza precontencioasă, există posibilitatea de a îndeplini *a posteriori*, în faza contencioasă, obligații de comportament care au fost omise în faza precontencioasă?
2. Se poate considera că există o cerere de licență susceptibilă de a fi luată în considerare a utilizatorului brevetului numai atunci când, pe baza unei aprecieri globale a tuturor circumstanțelor, reiese în mod clar și neechivoc voința și disponibilitatea utilizatorului unui BES de a încheia un contract de licență în condiții FRAND cu titularul acelui BES, oricare ar fi aceste condiții FRAND (care încă nu pot fi prevăzute din cauza lipsei formulării, la momentul respectiv, a unei oferte de licență)?
- a) În general, autorul unei contrafaceri, care nu reacționează în niciun fel timp de mai multe luni după notificarea contrafacerii, dă astfel de înțeles că nu este interesat să obțină o licență, astfel încât, în pofida unei cereri de licență formulate verbal, o astfel de cerere lipsește, cu consecința că acțiunea în încetare a titularului BES trebuie admisă?
- b) Din condițiile de acordare a unei licență, prezentate de utilizatorul unui BES prin intermediul unei contraoferte, se poate concluziona în sensul unei lipse a cererii de licență, cu consecința admiterii acțiunii în încetare a titularului acelui BES, fără a verifica în prealabil dacă propria ofertă de licență a titularului BES (care este anterioară contraofertei utilizatorului BES) corespunde ea însăși condițiilor FRAND?
- c) O astfel de concluzie este, în orice caz, exclusă atunci când condițiile de acordare a unei licențe din contraofertă, din care ar trebui să se concluzioneze în sensul unei lipse a cererii de licență, sunt unele pentru care nu este clar nici în mod vădit, nici pe baza jurisprudenței instanței supreme, că sunt incompatibile cu condițiile FRAND?

⁽¹⁾ C-170/13, EU:C:215:477.

Acțiune introdusă la 1 aprilie 2021 – Comisia Europeană/Republica Polonă

(Cauza C-204/21)

(2021/C 252/15)

Limba de procedură: polona

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: P.J.O. Van Nuffel, K. Herrmann, agenți)

Pârâtă: Republica Polonă

Concluziile reclamantei

Comisia solicită Curții să constate că:

- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 42a alineatele 1 și 2 și a articolului 55 alineatul 4 din ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Legea privind organizarea instanțelor de drept comun, denumită în continuare „Legea p.u.s.p.”), a articolului 26 alineatul 3 și a articolului 29 alineatele 2 și 3 din ustawa o Sądzie Najwyższym (Legea privind Curtea Supremă) și a articolului 5 alineatele 1a și 1b din ustawa o sądach administracyjnych (Legea privind instanțele administrative), în versiunea care rezultă din ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea din 20 decembrie 2019 de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea supremă și a altor legi, denumită în continuare „Legea de modificare”), precum și a articolului 8 din Legea de modificare, care interzic oricărei instanțe naționale să verifice respectarea cerințelor Uniunii referitoare la instanța judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la articolul 6 paragraful 1 din CEDO, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;
- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 26 alineatele 2 și 4-6 și a articolului 82 alineatele 2-5 din Legea privind Curtea Supremă, în versiunea care rezultă din Legea de modificare, precum și a articolului 10 din Legea de modificare, care atribuie Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme) competența exclusivă de a examina căile de atac și chestiunile de drept referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;
- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea p.u.s.p. și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea privind Curtea Supremă, în versiunea care rezultă din Legea de modificare, care permit calificarea drept încălcare disciplinară a examinării respectării cerințelor Uniunii referitoare la instanța judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE;
- prin abilitarea Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (Camera disciplinară a Curții Supreme), ale cărei independență și imparțialitate nu sunt garantate, să se pronunțe în cauzele care au o incidență directă asupra statutului și exercitării funcțiilor de judecător și de judecător asistent (de exemplu cererile de inițiere a unei proceduri penale împotriva unor judecători și judecători asistenți sau cererile de arestare a acestora, cauzele în materia dreptului muncii și a asigurărilor sociale referitoare la judecători ai Curții Supreme, precum și cauzele referitoare la pensionarea judecătorilor Curții Supreme), Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul 1 al doilea paragraf TUE;
- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 88a din Legea privind instanțele de drept comun, a articolului 45 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă și a articolului 8 alineatul 2 din Legea privind instanțele administrative, în versiunea care rezultă din Legea de modificare, Republica Polonă a încălcat dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din cartă, precum și la articolul 6 alineatul (1) literele (c) și (e), la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Având în vedere circumstanțele înființării sale, compunerea sa și competențele care îi sunt conferite, Camera disciplinară a Curții Supreme nu este un organ jurisdicțional care să îndeplinească cerințele unei instanțe independente în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă. În consecință, menținerea competenței acesteia în cauze referitoare la alți judecători naționali care vizează statutul lor și condițiile exercitării funcției de judecător aduce atingere independenței acestora și încalcă articolul 19 alineatul (1) TUE.

Prevederile Legii de modificare care împiedică judecătorii polonezi să examineze respectarea, de către formațiunile care statuează în cauze care intră sub incidența dreptului Uniunii, a cerințelor referitoare la instanța judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 articolul (1) TUE și ale articolului 47 din Cartă, încalcă aceste din urmă dispoziții și aduc atingere mecanismului întrebărilor preliminare instituit prin articolul 267 TFUE. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, instanțele naționale sunt ținute să garanteze examinarea cauzelor referitoare la drepturi individuale conferite de dreptul Uniunii de către o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege. Considerarea unei asemenea examinări drept încălcare disciplinară constituie o încălcare a dreptului Uniunii. Orice judecător național, în calitate de instanță care aplică dreptul Uniunii, trebuie să aibă posibilitatea de a aprecia, din oficiu sau la cerere, dacă cauzele care intră sub incidența dreptului Uniunii sunt examinate de un judecător independent, în sensul dreptului Uniunii, fără ca judecătorul respectiv să riște să fie supus unei proceduri disciplinare. Rezervarea în favoarea Camerei de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme a competenței exclusive de a soluționa cererile de recuzare a unui judecător într-o cauză determinată sau de a desemna formațiunea de judecată competentă, cereri întemeiate pe motivul lipsei de independență a judecătorului sau a instanței, nu permite celorlalți judecători să își îndeplinească obligațiile amintite mai sus și să adreseze Curții de Justiție întrebări preliminare privind interpretarea acestei cerințe a dreptului Uniunii. Or, potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, fiecare instanță națională este abilitată să adreseze întrebări preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, iar instanțele ale căror decizii nu pot fi atacate sunt obligate să sesizeze Curtea de Justiție în caz de îndoieli cu privire la interpretare.

Obligația fiecărui judecător de a publica în Biuletyn Informacji Publicznej (Buletinul de informare publică), în termen de 30 de zile de la numirea în funcția de judecător, informații referitoare la apartenența sa la o asociație, la funcțiile pe care le exercită în cadrul unor fundații fără scop lucrativ, precum și la apartenența la un partid politic înainte de numirea în funcția de judecător încalcă dreptul fundamental al judecătorului la respectarea vieții sale private și la protecția datelor sale cu caracter personal, precum și dispozițiile RGPD.

(¹) JO 2016, L 119, p. 1.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgaria) la 31 martie 2021 – Procedură penală împotriva lui V. S.

(Cauza C-205/21)

(2021/C 252/16)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgaria)

Părțile din procedura principală

Reclamant: Ministerstvoto na vatreshnite raboti, Glavna direksia za borba s organiziranata prestapnost

Inculpată:

V. S.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 10 din Directiva 2016/680 (¹) este transpus în mod valid prin referirea în legea națională – articolul 25 alineatul (3) și articolul 25a din Zakon za ministerstvo na vatreshnite raboti [Legea privind Ministerul de Interne] – la dispoziția similară prevăzută la articolul 9 din Regulamentul 2016/679 (²)?
- 2) Cerința prevăzută la articolul 10 litera (a) din Directiva 2016/680 în coroborare cu articolul 52, precum și cu articolele 3 și 8 din cartă, potrivit căreia o restrângere a integrității și protecției datelor cu caracter personal trebuie să fie prevăzută de lege, este îndeplinită atunci când sunt în vigoare dispoziții naționale contrare referitoare la admisibilitatea prelucrării datelor genetice și biometrice în scopul înregistrării efectuate de poliție?